

עלון ישיבת "תפארת מוהר"ש" תפארת השבת

נא לא לעיין בשעת התפילה וקריאת התורה | עורך: יעקב נאור

זמני היום

הדלקת נרות 16:12

40 ד' לפני: 15:52

צאת השבת ר"ת: 17:46

לפי אופק יבנאל

דף היומי: בבלי: חולין יז' ירושלמי: דמאי כז'

תוספתא: פרה ג'

ציאות מוהר"ש

בני ובנותי, חתני ותלמידי היקרים! ראו לשמור מאד מאד לא להתערב בשום מחלקת ומר-בות, ובשום פאליטיק של שקר. כי דעו לכם, כי כל לנשמות ישראל הם קומה שלימה, וכשמת-חילים לחפש חסרונות- בזה הורסים חלקים מהקור-מה, עד שלבסוף כל הבנין יפל, חס ושלום, ונופלים לכפירות ואפיקורסות, רחמנא לצלן, ועל-כן לעולם אל תתערבו בשום מחלקת שבעולם, תמיד תעמדו מן הצד, ותברחו רק אליו יתברך, אפלו שיאמרו לכם שהיא מצוה וחוב קדוש לרדף את פלוני אל-מוני וכו'- ראו לברח ממצוות כאלו! ותחזיקו במדת השלום, אשר היא הכלי המחזיק כל הברכות והישועות, ומכל שכן שלא תמצא חתימת ידכם על שום בר ישראל, יהיה איך שיהיה, כי מי שחותם נגד בר ישראל, הרי הוא בכלל 'המגביה ידו על חברו' ונק' רא רשע, והקדוש-ברוך-הוא ינקם בו נקמתו ויעק' רו מה עולם, רחמנא לצלן, ועל כן ראו לברח מכל מיני סכסוכים או וכוחים של הבלה מצויים עכשו בין חסידים אלו לאלו, או בשאר כתות ופלגות שיש

בעם ישראל. ראו לכבד את כל בר ישראל, ותמיד תבקשו אותו יתברך, שיהיה שלום בין עם ישראל, וכלם יחזרו בתשובה שלמה, ובזכות זה שתמיד תחפשו אחר השלום, ותתפללו עבור כל ישראל, תהיה תפלתכם מקבלת בשמים ותעשה פרות, כי אצלו יתברך מאד חשוב מי שמשתדל להיות בש-לום עם כל לנשמות ישראל ומתפלל עליהם.

ריקוד מיוחד ביום שמחת תורה בישיבת "עין חיים" שאליו היתה ניתנת רשות כניסה רק לילדים קטנים שזה עתה החלו ללמוד את האותיות הקדושות והיה ריקוד זה מפעם את כל הנוכחים, ובהם גדולי תורה ויראה שצפו באותו גאון אדיר שהיה נותן ידיו לילדים הקטנים ומשתלב יחד איתם בריקוד המיוחד. אלו שזכו לראות את דמו-תו התמירה של ר' איסר זלמן שהיה כידוע גם כגבה קומה, ששעה ארוכה מרקד יחד עם הזאטוטים הקטנים הללו, לא ישכחו את המעמד ההוא לעולם.

ומה היה השיר ששרו הרב ותלמידיו ברי-קוד זה? קמץ אלף א', קמץ בית ב' וכן הלאה הגרא"ז היה אומר את הקמץ בקול רם ובני-גון שובה לב והילדים חזרו אחריו בשמחה ובמרץ ואפשר היה לחוש כיצד הצליח ר' איסר זלמן להנחיל להם בכך את שמחת התורה ומתיקותה.

ולכן אנחנו מבקשים בברכות התורה מידי בוקר "והערב נא ה' אלוקינו את דברי תו-רתך בפינו וכו' שערכות התורה היא אחד היסודות החשובים ביותר בלימוד ילד שגדל בבית או בכיתה שבו רואה את אביו או רבו יושב ליד הספר (ולאו דוקא גמרא) ומנגן את הלימוד ולא רק קורא קריאה בעלמא אלא שירגישו עליו שמחת חיים אמיתית בזמן הלימוד, ודאי שהילד קולט זאת היטב היטב וזה יחקק בעצמותיו לאורך ימים ושנים יזכו עי"כ שיתקיים בהם דברי חז"ל לא ימוש מפיק ומפי זרעך ומפי זרע זרעך עד עולם, ואולי אפשר להוסיף שעי-רבות זה גם מלשון עֲרֵבּוּת שזו ערובה לשי-מירת התורה והמצוות ובפרט שרבינו"ל הזהיר אותנו ביותר על מצוות השמחה. ואומר רבינו"ל בספר המידות אות "שמחה" שעי" שמחה בשמחת התורה זוכה לעבוד את השם יתברך באהבה וודאי שזוהי עיקר התכלית להגיע לעבוד את ה' מתוך אהבה ולא רק מחמת יראה וראש לכל זה זה השי-מחה בשמחת התורה כנ"ל. ה' יתברך יזכינו להגיע לכך אמון. שבת שלום ומבורך.

דבר ראש הישיבה

הרב הלל אמדי שליט"א: "פירוש" ר' יצחק גינדיל זצ"ל על פסוק "הילדים הקטנים" בגמ' ברכות דף ג' ע"מ ב' מובא שכינור היה תלוי למעלה ממטותו של דוד וכיון שהגיע חצות לילה באה רוח צפונית ונושבת בו ומ' נגן מאליו, מיד היה עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השחר.

אמנם בתלמוד ירושלמי פרק א' הלכה א' ובדפי הגמ' ה' ע"מ ב' מובא העניין בנוסח שונה: ומה היה דוד עושה? ר' פנחס בשם ר' אלעזר בר' מנחם אומר היה נוטל נבל וכינור ונתנו מראשותיו ועומד בחצי הלילה ומנגן בהם כדי שישמעו חברי תורה [פירוש: אוהבי תורה] ומה היו חברי תורה אומרים ומה אם דוד המלך עוסק בתורה כל שכן אנו על אחת כמה וכמה. וזה הפירוש "עורה הנבל וכינור" שהנבל והכינור של דוד היו מעירים ומעוררים לתורה את אוהבי התו-רה. והמאירי בברכות דף ג' מוסיף נמצא שכולם היו מתעוררים ללמוד תורה בזכות דוד המלך ע"ה ע"י השמחה שהכניס בהם, כל אבא וכל מחנך בישראל צריכים לדעת שאם רוצים הם שהילד ימצא בבית המד-רש את

מקום אושרו ותכליתו. יש לנטוע בו את השמחה בלימוד התורה ולהוכיח לו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שאין אושר גדול מזה, וכדי שהבן או התלמיד יקנה את שמחת התורה וירצה אף הוא להתעטר בחשק רב ללימוד צריך האב או המחנך להציג בפניו דוגמא אישית לערכות התורה כמו שהזכרנו במאמרים הקודמים, אחת הדרכים להגיע לכך היא שבאותה שעה שבה מלמד לבנו או תלמידו תורה בין אם זה סוגיות בש"ס לבחורים ומב-ורים ובין אם זה לימוד לתינוקות של בית רבן שיעשה זאת בניגון שמח, שישור הרב בפני התלמידים בדברי התורה עצמם. וכך מסופר על הגאון האדיר ר' איסר זלמן מלצר זצ"ל שעם כל גדולתו הנוראה בתורה ועם כל צדקותו וחסידותו בתורה היה לו

בזוי מצוה

לכבוד מרן שליט"א

שאלתי את רבנו שליט"א האם יש ענין לעשות מעקה מהודרת מטעם הידור מצוה, והרב השיב לי שכתב ע"ז בספרו מסכת מזוזה בהלכות מעקה, חיפשתי ולא מצאתי שם, אנא יציין לי רבנו היכן אמצא את הדין בספרו.

והשיב לו:

והשיב לו: וכתבתי בגליון עמוד קמ"ב סוף ס"ק י"ז, בשבילי הלקט הל' חנוכה סי' קפ"ה כתב שאין להשתמש במעקה דרך בזיון כגון לדרוס עליה דהוי בזוי מצוה" [למדן דין זה מסוגית הגמרא מסכת שבת בהלכות חנוכה].

וצונו להדליק נר של חנוה

לכבוד מרן שליט"א

בגמרא במסכת שבת שואלים על ברכת אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של חנוכה, היכן צונו בתורה וכו', רציתי לשאול מדוע אין הגמרא שואלת גם על ברכת המגילה, וצונו על מקרא מגילה, היכן צונו בתורה, ולמה רק על הדלקת נר חנוכה שואלים.

והשיב לו:

לכבוד מרן שליט"א

בגמרא במסכת שבת שואלים על ברכת אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של חנוכה, היכן צונו בתורה וכו', רציתי לשאול מדוע אין הגמרא שואלת גם על ברכת המגילה, וצונו על מקרא מגילה, היכן צונו בתורה, ולמה רק על הדלקת נר חנוכה שואלים.

והשיב לו:

לכבוד מרן שליט"א

כי מגילת אסתר כתוב בנביאים והוא על פי הקב"ה.

ענוה גדולה מכולם

לכבוד מרן שליט"א

מובא בגמרא מסכת פסחים (דף ס"ח ע"ב) שרב שישת היה חוזר על כל תלמודו כל שלושים יום ועומד בפתח בית המדרש ואומר "חדאי נפשאי לך קראי לך תנאי" [שמאי נפשי עבורך קראתי מקרא ועבורך שניתי משנה], וקשה לי, הרי עיקר לימוד תורה לשמה הוא כי כך צונו הבורא יתברך, ולעשות רצונו יתברך, וא"כ מדוע אמר רב שישת שלמד עבור שמחת נפשו.

והשיב לו:

לכבוד מרן שליט"א

"כדי שלא יתגאה תלה בנפשו" [שרב שישת למד תורה לשמה אבל משום ענוותנותו אמר שלמד בשביל שמחת נפשו].

מתוך שו"ת שנאמרו בישיבתנו ע"י רה"י שליט"א נערך ע"י הבה"ח א"ש דיין

לדבר: מה פירוש דברי רמ"א ב"מ דף קט"ו ע"א פ' ליל דביצור דלל דללות א"ס הל' התקופה?

תשובה: ישנם 4 תקופות בשנה תקופת ניסן, תקופת תמוז, תקופת תשרי, תקופת טבת, שבהם יש להיזהר כחצי שעה קודם הזמן וכחצי שעה אחריו לא לשתות מים.

ונאמרו בזה כמה טעמים האבודרהם בשער התקופות כתב שבתקופות ניסן נהפכו מימי מצרים לדם, בתקופת תמוז אמר הקב"ה למשה ואהרן שידברו אל הסלע והם לא עשו כן אלא הכו אותו וזב ממנו דם ובאותה השעה לקו כל המימות בדם, תקופת תשרי מפני שבאותו זמן בא אברהם לשחוט את יצחק בנו וטפטפה הסכין דם ואותה טיפה הלכה בכל מימות שבעולם, תקופת טבת מכיוון שבאותו זמן נשחטה בתו של יפתח ונהפכו כל המימות לדם ואי אפשר לעולם בלא צחצוח דם באותם זמנים וחוששים שמא אדם ילקה אם ישתה מים באותו זמן.

טעמים נוספים שיש להיזהר בארבע תקופות אלו. יש אומרים שארבעה מלאכים ממונים על המים בארבע תקופות אלו כל אחד ואחד בתקופתו ומתחלפים וכשזה יוצא זה נכנס ועומדים המים בלא שמירה, ויש אומרים שהשטן משליך טיפה של מרה במים.

והחיד"א כתב שבארץ ישראל וכל גלילות טורקיה וערי איטליה נזהרים שלא לשתות דווקא בשעת התקופה אבל לאחר זמנה שותים מים שהיו תלושים בשעת התקופה ואין פוצה פה. אמנם חלק מהאחרונים וכן דעת הרב עובדיה יוסף זצ"ל בספרו הליכות עולם ח"ז ע"מ קפ"ג שיש להיזהר חצי שעה קודם וחצי שעה אח"כ סכ"ה שעה והאחרונים כתבו שהיה מנהג בירושלים שביום שבת קודש שקודם התקופה היו מכריזים בבית הכנסת שביום פלוני שעה פלונית זהו זמן התקופה. וכל זה דוקא במים שאינם מבושלים אבל אם שותה תה או קפה אין חשש וכן לא חוששים ביין או בחלב.

תקופת טבת תחול השנה ביום ראשון בלילה (ליל שני) כ"ט בטבת בשעה 23:30. וא"כ לפי הנ"ל צריך להחמיר משעה 23:00 - 24:00.

זאת התורה על הפרשה

"ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה כי למחיה שלחני אלוקים לפניכם".

חז"ל הקדושים דרשו במדרש (בראשית רבה פרשה כ"א, סימן ו') אין ועתה אלא תשובה. ויש לומר, על פי המבואר בדברי רבינו ומוהרנ"ת ז"ל, שהעיקר התשובה זה לעשות התחלה מחדש בכל יום ולשכוח את העבר לגמרי, ועי"ז לא יהיה בכעס ועצבות חס ושלום, שהם המידות הכי רעות שמכללות את האדם, ומידות אלו מגיעות לאדם, רק ע"י שמסתכל על עברו, ומשום כך אי אפשר לו לחזור בתשובה, כי בכל פעם נזכר בעברו ומעשיו הרעים. אבל תיכף ומיד כאשר עושה התחלה חדשה מתגלה לו אמיתות מציאותו יתברך, ואיך שהוא מחיה ומהווה ומקיים את כל הבריאה בכל תנועה ותנועה.

ומי שמחזק את עצמו להתחיל בכל פעם התחלה מחדש, אפילו שעשה מה שעשה, בוודאי ישוב בתשובה אמיתית ולא יפול לעולם, אפילו אם יעבור עליו מה שיעבור אפילו להבא וכו', מאחר שחזק בזה לעשות בכל התחלה מחדש. כי באמת צריך

כל אחד לסלק מדעתו, ולהעביר ממחשבתו לגמרי, כל מה שעבר ביום העבר או אפילו בשעה שעברה, וידמה בעיני עצמו בכל יום, ואפילו בכל רגע, כאילו עכשיו נולד.

וכאשר יתחזק להתנהג על פי עצה זו, אזי יכנס לבטח בעבודתו יתברך, ותמיד יהיה שש ושמח, ויהיה מאריך אף על כל מה שעובר עליו ולא עוד אלא שיתגלה, כי כל ירידותיו ונפילותיו, שזו בחינת שנמכר בידי הסטרא אחרא חס ושלום, היו גם כן בכונה עמוקה ממנו יתברך, כדי שיעלה גם את שאר הנשמות שנפלו בעומק הרע והחושך הזה שנלכד בהם.

וזה ועתה שמרמוז על תשובה כנ"ל. אם תעשו תשובה באופן כזה, להתחיל בכל פעם מחדש-מעתה! זה יגרום שלא תבואו לידי עצבות וכעס וקפידות, שזה "אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה" שנמכרתם בידי הסטרא אחרא, כי ע"י עצה זו- להתחיל בכל פעם מחדש, יתגלה לכם "כי למחיה שלחני אלקים לפניכם" כי כל הירידות היו בכונה עמוקה ממנו יתברך, כדי לעורר ולהחזיר בתשובה את האנשים שגם כך מונחים בחושך ואפילה הזו שאתם נמצאים, והבן למעשה.

מתוך זאת התורה לוקט ע"י הבה"ח א"ש דיין

מהנעשה בישיבתנו הקדושה

- בנר רביעי דחנוכה יצאו הבחורים שהיו יחד אם המשגיח נ"י לפעילות בשטח בהרי יבנאל הקסומים או ברחיבה על סוסים והאכלתם הבחורים נהנו מאוד ברכת ישר כח למשגיח המוסר נפשו עבור הבחורים על מנת שיקיימו בעצמם מידי פעם ופעם וקווי ה' יחליפו כוח
- בחורי החמד חזרו מלאי מרץ וחשק ללימוד התורה וסדרי הישיבה לאחר חופשת חנוכה, בימי החופשה חזרו הבחורים על שלש דפי גמרא אשר נלמדו בשיעור עיון בסדר בוקר ובעזה"י ייתקיים מבחן מסכם על החומר נושא פרסים יקרי ערך .
- סימן טוב ומזל טוב!
- הבחור היקר מיישיבתינו אליעזר שלמה זילבר זכה לבוא בקשרי השידוכין וביום הקדוש "זאת חנוכה" נערכה שבירת צלחת בציונו הקדוש של מוהרא"ש זי"ע בהשתתפות רבני הישיבה והבחורים שיחיו' צוות הישיבה והרבנים מאחלים מזל טוב חם מעומק הלב למשפחת זילבר-נאור שיחיו' ויזכו לראות נחת דקדושה מכל ויצאי חלציהם.

פניי הנחל

- זכיתי להתוודע בפעם הראשונה מרבנו, על ידי ספר קטן קרוע. זה היה ספר "משיבת נפש"... והיה לי הספר הזה כמשיב נפש ממש...
- רוב ימי נעורי הייתי שובב ולא למדתי כלל, וכן התרשלתי בתפילה... אך כשזכיתי למצוא את הספר הזה ... היה לי למשיבת נפש ממש... ואחותי בספר זה כבבת עיני ממש...
- אמרתי לנפשי – יעבור עלי מה, אני מוכרח לחקות את רבנו. על כן בראש ובראשונה התחלתי להתבודד הרבה. היו לי מקומות נסתרים טובים שאין בני אדם הולכים שם, וכן עשיתי כל מיני פעולות שבעולם למצוא מקומות מחבואים כאלו. חסדי ה' יתברך, בייליתי שם הרבה מאוד.

מילתא דבדיחותא

1. רופא: מה כואב לך?
מטופל: כואב לי בכל מיני מקומות
רופא: אז אל תלך למקומות האלה
-
2. פקידה בבנק: מינוס ועוד מינוס שווה פלוס
לקוח: איך?
פקידה בבנק: לבנק
-
3. איש הלך הלך הלך הלך נכנס למכונת קפה ויצא משם
בנס
-
4. ילד: כל פעם שאני אוכל עוגת יומולדת שורף לי בגרון
דוקטור: פעם הבאה תכבה את הנרות
-
5. רק בישראל שמאבטח בודק אותך אתה אומר: מה אני
מחבל?
ושמאבטח לא בודק אותך אתה אומר: ואם הייתי מחבל?!

חידודונים

1. רש"י בפרק מו פסוק כט כותב שיעקב קרא קריאת שמע ולכאורה אם הגיע זמן קריאת שמע מדוע גם יוסף לא קרא?
2. בפרשתנו פרק מ"ז פסוק כ"ח פירש רש"י את המילה הכהנים הכומרים מדוע ניקראים כומרים בלשון זו?
- תשובות לפרשת מקץ (חנוכה)
1. ויין רעל מסכתי (מסך+טי)"
2. כשנכנסו החשמונאים למקדש הכינו מנורה זמנית משיפודין של ברזל מחופים
- ניתן להקדים את התלמודות בקו ביליפה למספרו:
0795756689 הלוח: 30\02

"והיה כראותו כי אין הנער ומת והורידו עבדך את שיבת עבדך בינון שאול" (מד, לא) כיצד דיברו האחים דברים כה קשים על אביהם שהוא ח"ו ילך לגיהנום [שאלו] הוא גיהנום? בספר זכרון אלעזר מבין בשם רבי מנחם מנדל מגלוב שבאר זאת כך: ידוע, שצדיקים אחרי מיתותם, בדרכם לנן עדו מעבירים הקב"ה דרך הגיהנום, וזאת כדי שייצאו משם את אותם אלו שהיו קשורים אליהם, וכבר הגיע זמנם לצאת מהגיהנום. מטעם זה אמרו חז"ל (ברכות טו ע"ב): "כל הקורא קריאת שמע ומדקדק באותיותיה - מצנינם לו גיהנום". מה הכוונה? מדובר כאן על אותו צדיק שואל ללמד דרך הגיהנום, והרי בגיהנום שורר חום לוהט, אבל אם הוא קרא קריאת שמע ודקדק באותיותיה - מצנינם לו את הגיהנום באותה שעה שעבור שם. בזה גם ניתן להבין מה שמספרת הגמרא (ברכות כ"ח ע"ב) על רבי יוחנן בן זכאי, שלפני מיתתו אמר: "וילא עוד, אלא שיש לפני שתי דרכים, אחת של נן עדו ואחת של גיהנום, ואיני יודע באיזה דרך מוליכים אותי", ולכאורה הייתכן לומר שרבי יוחנן בן זכאי לא ידע לאן מוליכים אותו?! התשובה היא, כוונתו היתה לומר שלמנו תלמידיו יעבירו אותו דרך הגיהנום בכדי שיוכל להוציא כמה מהם משם. ועל הרב מטשעבין מסופר, שפעם נכנס אליו יהודי אחד, טוב ונחמד, אבל לא מעבר לזה.... והנה הוא

סיפור לשבת

כיסוי הדינים

משפחה ישראלית יורדת מן הארץ ומתחברת לקהילה החרדית בניו יורק. בשלב מסוים היא מתקרבת לדת, אך משהו אחד מהווה מכשול עבור האשה - כיסוי הראש. היא מתקשה לקבל על עצמה את המשימה הזו. כאשר בסופו של דבר היא מחליטה, בקושי רב, לכסות את ראשה, מתחברת משהו שהופך לאחד הסיפורים המדוברים בניו יורק

אני גרה בניו יורק. לפני מספר שנים הגיעה לכאן משפחה ישראלית יורדת. בתחילה כלל לא הכרנו אותם, שכן קהילת היורדים לא ממש מתחברת עם הקהילה הוותיקה או מדויק יותר, הקהילה הוותיקה לא מקבלת בעין יפה את היורדים. לא משום שיש ביקורת על הירידה מארץ ישראל, כמו ביקורת על האופי הישראלי. אני מאמינה שאינך מופתע ולא נעלב מכך שאמריקאים ותיקים לא מחבבים את הישראלים, כפי שאיני נעלבת ואיני מופתעת מכך שהישראלים לא ממש מחבבים את האמריקאים, כך שאנחנו "פיפטי פיפטי" בעניין הזה. על כל פנים, המ"ש פתחה הספציפית הזו די נתקעה באמצע. לא ברור מדוע. הם לא התעורו בחברת היורדים, וגם לא בחברה שלנו. למעשה, רבים קהיורדים מנסים בתחילה להתנער לבגין מינים ולהתקרב לחברה האמריקנית הוותיקה. בדרך כלל הניסיונות הללו נגמרים במפח נפש. בדרכים רבות הם מתוודעים לעובדה שאינם רצויים, ובעיקר הם נשגרים כשמדובר בחתונות ובאירועים שאינם מזומנים אליהם. זה נותן להם להבין שגם אם מתייחסים אליהם פה ושם, יש גבול לכל דבר. בסופו של דבר הם מוצאים את מקומם בחברת אנשים כמותם, ותאמינו לי, יש כאן כל כך הרבה יורדים, שיש להם מקום נרחב להתגדר בו.

המשפחה שאני מספרת עליה פשוט לא התחב"רה ליורדים, וגם לא נשברה מזה של מזמינים אותם לאירועי החברה הוותיקה. הם לא היו דתיים, אבל לא לגמרי חילוניים. למעשה, הם הגיעו מישראל חילוניים והתחברו באמריקה, כפי שהרבה יורדים מתחזקים כאן. זה אולי נשמע מוזר, אבל חילוניים רבים, שבארץ די ברור להם שהם יהודים, כי הם בין יהודים, כאן באמריקה חשים לפתע צורך להוכיח לעצמם את הקשר ליהדות, והם עושים זאת על ידי הגעה לתפילות ולבתי ספר של יום ראשון (אלה שאינם לומדים במוסדות יהודיים). לא נעים לומר, אבל הם רואים את שניהם הגויים, שני ראייה חילוניים לכל דבר, בבגל זאת הולכים לכנסים וגאים בכך, וזה מוביל גם אותם לקחת לבית כנסת כדי להגדיר את זהותם היהודית. עצוב לחשוב באיזו גלות אנחנו נמ"צאים, שיהודים צריכים ללמוד מהגויים. כמיוון שהם גרו די קרוב לרובע החרדי, הם נהגו להגיע לבית הכנסת שלנו, ומכאן נוצר הקשר.

הקשר הראשוני שלי עם סיוון היה כאשר הגיעה בחוסר צניעות לבית הכנסת ומישיה העירה לה. היא נעלבה ובכי תה. אני ועוד מספר נשים הרגענו אותה, ועם זאת הבהרנו לה כי אין שום אפשרות להצטרף בלבד כזה לבית כנסת אורתודוקסי. היא בכלל לא הכירה את המושג הזה, ואין פלא. בישראל, התנועות הרפורמיות, והקונסרבטיביות כלל אינן מורגשות. סך מונות סך הכל כמאה איש בכל הארץ, ואילו כאן הן מונות מאות אלפי יהודים. רק לאחר שהסברנו לה את ההבדל התוהו בין הרפור"ם למאורח הדתות היא נזכרה שהכירה בית כנסת אחד, רפורמי, אבל הוא לא מצא חן בעיניה. הוא הולכי לה כנ"סיה. "אם אני רוצה להתפלל בכנסיה - אלך עם השניים שלנו, אבל אני יהודייה", אמרה והחליטה ללכת בלבד צנוע ובמטפחת.

אמנם היא לא היתה לבושה בצניעות כפי שרצונו, והמ"טפחת לא בדיקן כיסיתה כמו שהיא אמורה לכסות, אבל אנחנו החלטנו לקרוב אותה בדרך נעימה וטובה.

דווקא מתוך שאיפות הקירוב, מצאנו עצמנו מזמינות אותה לביתנו - מה שלא עשינו אפילו חרדיים יורדים. כאן, בתהליך איטי וארוך, בעלה והיא החליטו להתק"רב לדת, וזאת כשרה כבר העבירו את ילדיהם לבתי ספר יהודיים, ומכאן הלכו והתחזקו.

סיוון הייתה המובילה בכל התהליך הזה, ובעלה, כמו בע"לם רבים אחרים, הלך בתחילה אחריה רק בכדי שלא נגנדר לו וכדי שתהיה מרוצה, ובשלב מסוים, אני חוש"בת שהיה לה כשהחל ללמוד גמרא, הוא התחזק בצעדים מהירים יותר ממנה. עוד לפני שהספיקו להבין מה קורה, כבר החל לגדל זקן, ללבוש חליפה, ובסופו של דבר אף חבש מגבעת.

בקיצור, חזורים בתשובה. היא הלכה והתחזקה בקצב שלה, אך בדבר אחד נתקעה - כיסוי הראש. מה שמבינה כל בת ישראל כשרה ביום חתונתה, היא לא יכלה לקבל, "זה לא נוח לי", אמרה, "אני לא אלק עם כיסוי על הראש. מילא בבית הכנסת, אבל ברחוב יצחקו עלי".

לא העקנו עליה, אבל היא עצמה הרגישה שאין זה מתאים שבתנועה לומדות במסוד חרדי והיא הולכת בלי כיסוי ראש.

התחלנו לעניין אותה בפאה. בתחילה היא ממש הזדעזעה ממצע הרעיון, היא סיפרה לנו שרק בשלב מאוחר בחייה אמרו לה שכל החרדיות אינן מגלות את שערן לאחר החי"תונה. לפני כן חשבה שיש חרדיות צדיקות שהולכות עם מטפחת. היא לא הבינה שהמטרה היא לכסות את השי"ער, ולא חשבה שיש לבוש מיוחד של רבניות.... במקום עבודתה בישראל היא הכירה אישה חרדית, ואי"כ שהו אמרה אותה חרדית בנוקחותה על עובדת אחרת: "היא לא חרדית, היא הרי לא מכסה את הראש". ואז אמרה לה סיוון: "למה את מדברת עליה? הרי גם את לא מכסה את הראש". העובדת החרדית נעלבה ושאלה: "למה את אומרת כזה דבר?".

"את צוחקת?" אמרה לה סיוון. "איפה בדיקן את רואה כיסוי ראש? תסתכלי על עצמך במראה, אולי שכחת את הכובע שלך בבוקר ולא שמת לב?". החרדית הביטה בה ופתאום קלטה שסיוון באמת מתכ"וונת למה שהיא אומרת. "לא שמעת על פאה?" שאלה. לא, היא לא שמעה.

חברתה ישבה איתה והסבירה לה את עקרון כיסוי הראש, "אין אישה חרדית שאינה מכסה את ראשה", אמרה, וכל החרדיות שאת רואה, חלקן מתכסות במטפחת וחלקן בפאה נכרית, שזה שיער שאינו שלהן".

סיוון שאלה שאלות רבות והגיעה גם לחלק שבו הקשתה על חברתה: "מה ההבדל בין שיער הראש לשיער הפה כל כך של גויות מוח?"

על כך ענתה חברתה, כי ההלכה מחייבת לכסות את השי"ער בכל מקרה. "יש רבנים שבאמת אוסרים את הפאות מאותה סיבה שאמרת, אך רובם, בעיקר האשכנזים, מתירים לכסות את הראש בפאה".

סיוון סיפרה לנו על הדו-שיח הזה. על מטפחת היא לא חשבה אפילו, ובצדק. באזור שבו היא גרה לא היה מקובל לחבוש מטפחת, וגם פאה לא נראתה לה אופציה מוצ"לחת.

עברו עוד מספר חודשים. יום אחד התקשרה אליי סיוון

רואה שיהיה זה לבוש כאדמו"ר, וכל הופעתו אומרת כבוד והדר. שאל אותו הרב מטשעבין: "ממתי כבודו נעשה אדמו"ר?" והלה ענה: מה יש? רבי ישראל יכול להיות הרבי מגור, רבי אהרן יכול להיות הרבי מנעלו, ואני לא יכול להיות אדמו"ר?..." הרב מטשעבין הודיע מהתשובה. פנה אליו ואמר לו: "ראה כתוב שרשעים אפילו על פתחו של גיהנום אינם חוזרים בתשובה" (עירובין י"ט ע"א). איך יתכן כדבר הזה? אדם עומד על פתחו של גיהנום, הלא רק מהחום היוצא החוצה חלול להישרף. בנוסף מניעות לאזינו צרחות של אנשים שבתוך הגיהנום. כיצד יהודי כזה אינו חוזר בתשובה?

התשובה היא סיים הרב מדובר על אחד כמוך, שכשיעמידוהו בפתחה של גיהנום הוא יחשוב לעצמו: הרי אני צדיק גדול, אדמו"ר, וכנראה עוד מעט מכניסים אותי לגיהנום רק כדי להוציא משם כמה אנשים. ברור אפוא שתשובה הוא לא יעשה...

על פי סוד זה באר רבי מנחם מנדל מגלוב, שהנה כאשר יראה יעקב כי הנער אינו, הוא יכעס על יהודה, וכתוצאה מכך, "וחטאתי לאבי כל הימים". כלומר ילך לגיהנום, ואז כשאיו ימות הוא יצטרך לעבור דרך הגיהנום כדי להוציא משם. ואז כשהוא ימות, כך, אם כן, יש לפרש את הפסוק: "והיה כראותו כי אין הנער". מה יהיה אחרי כך? "ומת", ואז כשהוא ימות מה יהיה? "והורידו עבדך את שיבת אבינו בינון שאול" כדי להוציא אותו משם. אך אין הכוונה, חלילה, שיעקב אביהם ירד לגיהנום נעדר ע"י א"ש דיין

ואמרה שהיא רוצה שנלך לפאנית. "אנסה", בישרה לי. התרגשתי מאוד. קבעתי מיד עם פאנית ידועה שהיזה לקחוות, מפני שהינה שזה עניין דחוף ושסיוון עלולה להתחרט. הגענו אליה ובחרנו פאה.

בשבת לאחר מכן היא הגיעה עם הפאה, וכמובן זכתה לתשומות ולתשבחות מכל הנשים בעזרת הנשים, במיוחד מהאשה המבוגרת והצעירה לה ביומה הראשון, שבאה וחייבה אותה. זה היה מחזה מרגש ומיוחד. שבוע וחצי לאחר מכן הלכנו סיוון לסניף הבנק כדי להפ"קיד את מטפחתה.

היא עמדה בתור כמו כולם, כשלתפעת נכנס הר-אדם שחור, פניו מכוסות בכובע גרב, הוא ירה ירייה אחת לתי"קרה וצעק: "שוד".

הוא הורה לפקידות לרוקן את הקופות, ובינתיים החל לאסוף מהאנשים שבתור את הארנקים שלהם. לסיוון היה איכפת מאוד, אבל היא אפילו לא חשבה להתנגד ומסרה בלי לציין כמה אלפי דולרים שהייתה אמורה לה"פקיד. היא הייתה בחרדה נוראה, לא מאבדן הכסף, אלא מפחד שהשודר העצבני יפלוט ירייה מהאקדח שאותו אחז בחוקה.

השודר כבר אסף את הכסף מהקופאיות והתכונן לעזוב. סיוון החלה לנשום לרווחה, אבל זה היה מוקדם מדי. קור"לות סירנה נשמעו מבחוץ.

חכמולוג כלשהו הודיע את המטפחת, ואם היה סיכוי שהעסק הזה יסתיים ללא שפיכות דמים, כעת נשקפה סכנת חיים לכל אחד מהנוכחים בבנק. השוטרים הקיפו את המבנה. השודר הביט סביבו ונראה כחיה פצועה ול"כודה. לפתע נח מבטו על סיוון - בדיקן היא מכולם. הוא ניגש אליה, הצמיד את אקדחו לרקתה והחל לגרור אותה לכיוון היציאה, תוך שהיא משמשת לו מגן אנושי.

הוא יצא מהבנק וצעק "הוא אשמש קול ירייה - אני לוחץ על ההדק!". השוטרים עמדו סביבו, אך לא העזו לעשות דבר. הוא גרר אותה לכיוון רכב ישן שחנה בצדו השני של הרחוב, וכשהגיע לרכב, הורה לה לפתוח את הדלת. סיוון אמרה לו "אבל אתה תופס את הידיים שלי".

השודר היסס ואז עשה את הדבר הבא: בידו האחת הצי"מיד בידו השנייה את האקדח לרקתה, ואת היד השנייה שיחרר מאחיזה האיתנה ותפס בשערה של סיוון. "תפתחי את דלת המכונית", אמר.

ומה עשתה סיוון? הרימה את כפות ידיה לראשה, שחררה את שני הקליפ"סים של הפאה, התכופפה, וברחה, תוך שהיא מניחה על ראשה את הצעיף שהיה על צווארה

השודר הביט בתדהמה במה שנראה כשערה של סיוון, שנותר בידו. הוא לא הבין לאן נעלם הראש...

למעשה, הוא מת עם חוסר ההבנה הזו, באדיבות כעש"רים וחמישה דקורים שניקבו את גופו. השוטרים, שראו את סיוון בורחת, לא היססו והחליטו להעביר את המטפחת השבועי שלהם לרחוב, כשהשודר האכזר משמש מטרה מרכזית.

הוא התמוטט ונפל ארצה, אקדחו נפל ורק הפאה נותרה אחוזה בידו.

כך הגיעה סיוון לבית, חבושה בצעיף ששימש לה מטפ"חת, רועדת מחרדה ומתרגשות.

בשבת שלאחר מכן נערכה עשודת הודיה, וסיוון אמרה "הגומל" מעזרת הנשים, וכל הקהל ענה אמן. אם נותר לסיוון עוד שמיץ של ספק באשר לכיסוי הראש, מבחינת נוחות או מכל בחינה אחרת, הנס המיוחד הזה העיר את כל הספקות.

כל המעוניינים להקדיש עלון זה להצלחה לרפואה או

להבדיל לע"נ וכדומה ניתן לפנות לראש הישיבה בטלפון:

0533191403

כמו כן לשמיעת השיעורים של ראש הישיבה ניתן להתקשר

לקו ישיבה

שמספרו: 079-575-6689

כמו כן ניתן לקבל את העלון במייל: 4257869@gmail.com

מזל טוב לבה"ח בוגר ישיבתנו אליעזר שלמה כהן לרגל בואו בקשרי השידוכין

הצלחה לתורמים

העלון מוקדש לזרע של קיימא לערן בן ראשילה רחל ויהודית יפעת בת תמר